

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **N. N.**, zast. JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou, se sídlem Pellicova 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 367/2006 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce JUDr. Romaně Lužné, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 367/2006 - 39, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2006, č. j. OAM-377/VL-07-ZA04-2006 a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost, v níž požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Usnesením ze dne 11. 1. 2008, č. j. 56 Az 367/2006 - 54 krajský soud ustanovil stěžovateli zástupkyni JUDr. Romanu Lužnou, advokátku. Kasační stížnost poté byla k výzvě krajského soudu obsažená v usnesení ze dne 11. 1. 2008, č.j. 56 Az 367/2005 - 55 doplněna podáním zástupkyně stěžovatele ze dne 29. 1. 2008.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy

stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu není jenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. a namítal, že žalovaný nerozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a nenashromáždil si pro svou rozhodovací činnost potřebné množství informací. Podle žalovaného pochybil rovněž krajský soud, když stěžovatelem tvrzené skutečnosti uvedené v žalobě přešel a nezabýval se jimi, případně některé bagatelizoval a pouze velmi povšechně zhodnotil v tom smyslu, že nemají konkrétní souvislost s případem, následkem čehož došlo k vydání nezákonného rozhodnutí a nesprávnému posouzení právní otázky o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se obává, že mu hrozí útoky ze strany organizovaného zločinu a v tomto směru poukazuje na čl. 42 a 43 Příručky UNHCR k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka, podle kterých by měl žadatel o azyl v přiměřené míře prokázat opodstatněnost svých obav z pronásledování, nicméně se nemusí nutně jednat o osobní zkušenost, když to, co se stalo např. příslušníkům stejné společenské skupiny, může ukazovat, že se žadatel dříve nebo později stane obětí pronásledování. Stěžovatel má za to, že se soud s těmito jeho námitkami nevypořádal, když konstatoval, že je pravděpodobné, že v okolí stěžovatele docházelo k zabíjení s ohledem na skutečnost, že se jednalo o osoby spjaté s trestnou činností. S ohledem na výše uvedené považuje stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 367/2006 - 39 za nezákonný a navrhl aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V žádosti o udělení azylu stěžovatel uvedl, že o udělení azylu žádá, protože se v zemi původu obává o své bezpečí. Stěžovatel byl členem volebního štábu poslance T. A., který byl na podzim roku 2005 zabit. Poté začala série vražd lidí z jeho okolí, přičemž jeden z jeho aktivních stoupenců, kterého stěžovatel znal z předvolebních akcí, byl nedávno zastřelen a policejní orgány začaly stěžovateli věnovat zvýšenou pozornost. Rozhodl se tedy požádat o azyl, neboť má strach, že by mohl být v Kyrgyzstánu potrestán.

Krajský soud shodně s žalovaným podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) neshledal, neboť ověřil, že stěžovatel nebyl členem žádné politické strany, angažoval se pouze krátkodobě v době předvolební kampaně výše uvedeného

poslance a sám sdělil, že kandidáta T. A. podporoval proto, že to byl dobrý člověk, jeho politický program ale neznal. Stěžovatelova agitace spočívala ve zjišťování názorů lidí a roznášení potravinových balíčků. Během vykonávání této činnosti se nesetkal s žádnými problémy, následně byl policií dotazován na osobu T. A. a lidi z jeho okolí. Žádné jiné problémy však s policií neměl. Sám stěžovatel sdělil a i z informací o zemi původu vyplynulo, že bratři A. byli spojeni s kriminálními skupinami, čehož si žalobce byl již tehdy vědom. Krajský soud neshledal ani podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nehledě k tomu, že stěžovatel žádný žalobní bod, který by se k tomuto ustanovení vztahoval, součástí žaloby neučinil.

Námítky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje i Nejvyšší správní soud za nedůvodné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, kde konstatoval, že *za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise*, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto a nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty*.

Problémy se soukromými zločineckými osobami nejsou azylově relevantním důvodem. K tomu Nejvyšší správní soud ve své judikatuře např. uvedl: *Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu bezdůvodná*. Pronásledování ze strany organizovaného zločinu (mafií) tedy posoudil Nejvyšší správní soud jako problém se soukromými osobami, a to např. ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, www.nssoud.cz. Azylovou irelevantnost problémů se soukromými osobami, pokud v azylovém řízení nebyla vyvrácena možnost stěžovatele domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že z informací o zemi původu (zpráva International Crisis Group ze dne 16. 12. 2005 nazvaná "Kyrgyzstán: Stát na vratkých základech", zpráva ČTK ze dne 10. 5. 2006, článek v časopisu Respekt ze dne 12. 6. 2006) vyplývá, že poté co byl poslanec T. A., jehož stěžovatel svou činností (roznášení potravinových balíčků a zjišťování potíží lidí a jak by jim bylo možné pomoci) podporoval ve volební kampani, zavražděn při vězeňské vzpouře, byl na jeho místo v doplňovacích

volbách zvolen jeho bratr R. A., který byl posléze rovněž zavražděn. R. A. byl známý svými styky s podsvětím (odpykal si tresty za založení zločinného spolčení a nezákonné držení zbraní, byl obviněn ze tří vražd, ale soudem byl obvinění zproštěn, zmíněná zpráva ČTK jej označuje jako „mafiánského bosse“). Parlamentní komise dospěla k závěru, že vražda T. A. byla naplánovaná a měla původ ve starém nepřátelství mezi B. (etnický čečenský vůdce a zločinec, který v podsvětí zastával jednu z nejvyšších pozic a který byl uvězněn ve vězení, ve kterém došlo k vraždě T. A.) a R. A.. Také sám stěžovatel v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu uvedl, že v době kdy probíhala volební kampaň T. A. žádnou státní funkci neměl, byl ale společně se svým bratrem „hlavou“ kriminální skupiny. Stěžovatel rovněž uvedl, že na začátku roku 2006 začali být zabíjeni lidé z okolí T. A., a že byl předvolán na policii k výpovědi. Z toho stěžovatel dovodil, že by mohl mít s policií problémy.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je však pochopitelné, že policie považovala s ohledem na skutečnost, že stěžovatel přišel v minulosti do styku s T. A., který byl zřejmě stejně jako jeho bratr součástí zločineckých struktur, za vhodné stěžovatele vyslechnout. Nejvyšší správní soud tak má za to, že z výše uvedených skutečností nelze v žádném případě usuzovat na pronásledování stěžovatele ze strany státních orgánů (policie) a jedná se s největší pravděpodobností o kriminální vyšetřování jiných osob, v rámci kterého byl stěžovatel vyslechnut aniž by mu hrozilo pronásledování ze strany policie z důvodů azylově relevantních.

Námítka stěžovatele, že se krajský soud nezabýval vraždami lidí, kteří se účastnili volební kampaně T. A., neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť krajský soud se touto otázkou zabýval a svůj závěr řádně odůvodnil, když mimo jiné konstatoval, že žalobcovy politické názory nebyly předmětem pozornosti policie, byla to spíš okolnost, že se pohyboval v blízkosti lidí spjatých s kriminálním prostředím a trestnou činností a je tedy pravděpodobné, že v okolí těchto lidí docházelo k zabití. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu plně ztotožňuje.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Romaně Lužné, advokátce, která mu byla k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2008, č. j. 56 Az 367/2006 – 55, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava

zastoupení (do tohoto úkonu právní služby zdejší soud zahrnul rovněž studium spisu ze dne 23. 1. 2008) a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 1. 2008) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ze spisu nevyplývá, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 4800 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu